

BALSZERENCSES TÜNDERMESÉ 3. KÖNYV

Tündérvöny[★]

CHANDA HAHN

Dream
válogatás

Mina belefáradt, hogy a mesebeli küldetések folyton próbára teszik. Épp azon gondolkodik, hogy véget vet ennek az egésznek, mikor merengéséből füstszag riasztja fel. Mire észbe kap, otthonát már elborították a lángok, így mindent hátrahagyva kell elmenekülnie. Mina csodával határos módon kijut az égő épületből, ám öccsének, Charlie-nak nem volt ilyen szerencséje...

Mina próbál talpra állni, és szembeszállni végzetével a tragédia után, mikor váratlanul felbukkan egy titokzatos alak, aki megzsarolja őt. A lány kénytelen minden veszélyt vállalva engedelmeskedni. A helyzetét csak nehezíti, hogy le kell győznie Brody iránt táplált szerelmét.

Eközben Jared, Mina tündér segítője mindent megtesz, hogy megóvja a lányt, de ő sem képes minden pillanatban mellette lenni. Így amikor Mina ráébred, hogy nincs más választása, egyedül lép át a tündérvilágba. Az ismeretlen hely ugyan varázslatos, de halálos veszélyeket is rejt. Mina, dacolva a nehézségekkel, mindent elkövet, hogy felkutassa és elpusztítsa a mesebeli világ leggonoszabb lényét, Teague-et. De lehet, hogy ezzel követi el élete legnagyobb baklövését?

Chanda Hahn a New York Times és a USA Today bestsellerírója. Így mesél magáról: „A minneapolis-i North Central Universityre jártam gyermeklelképészti-képzésre, ugyanis fiatalokkal akartam foglalkozni. Végül oklevelet is szereztem, de a könyvek megszállottjává váltam, így könyvtáros, majd könyvárus lettem. Szabadidőmben legszívesebben magam is írok.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.chandahahn.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Mina ismét visszatér, hogy folytassa a harcot a Történettel. Már alig vártam az újabb kalandot. Nem csalódtam, mert eddig ez volt a legdöbbenetesebb rész.”

Amazon

„A mágia és a varázslat szövi át ezt a könyvet. Chanda Hahn ismét elrepíti az olvasót a mesék birodalmába. Ám a tőle megszokott módon tartogat némi meglepetést.”

Goodreads

„Imádtam az eddigi részeket is, és már alig vártam, hogy Mina átkerüljön a tündérvilágba. Most végre megtörtént. Felejthetetlen élmény!”

Barnes And Noble

„Ismét izgalom, sok rejtély és érzelmek mozgatják a szálakat. Régi ellenségek próbálják megtörni, és új barátok segítik a főhőst. Ez egy olyan küldetés, ami Mina életébe kerülhet.”

Fantastic Fiction

CHANDA HAHN

Tündérvkönyv^{✧✧✧}

— részlet —

1. FEJEZET

Megint dög meleg volt, és Mina szenvedett. A lakásuk őskövület légkondija megint bekrepált, és a pici asztali ventillátor alig ért valamit a páratartalommal vívott háborúban. Mina alig várta az sulikezdest, hogy visszatérhessen a légkondicionált folyosókra. De nem csak ezért.

A tanévkezdés azt is jelentette, hogy több lehetősége lesz látni Brody Carmichaelt, a srácot, akibe régóta bele volt zúgva. Az előző év vége kínosan alakult, amikor Brody és Mina legjobb barátnője, Nan Taylor „majdnem-randizni” kezdtek. Vagy Mina szava járásával a „barát, de több mint barát” szakaszba léptek. Még egyikük sem akarta beismerni, hogy együtt járnak, és Mina nem bánta az időhúzást, remélte, hogy mindketten észhez térnek.

Mina családjának átka szinte tündérmesei körülmények közé kényszerítette Brodyt és Nant. Nan kómába

esett, Brody csókja magához térítette, és azóta kínosan elválaszthatatlanok lettek. Mintha egyikük sem hitte volna, de vitatkozni sem tudott volna azzal, ami felé a sors lökte őket. Ám Mina tudta, hogy nem a sors műve. Tudta, hogy a Történeté, vagy, ahogy azt rossz szájízzel tudomásul vette, Teague-é, Jared fivéréé.

Valami megmoccant a padlón. Mina elhúzta a fejét a ventilátortól, és kisöccsére pillantott. Charlie a hőségre ügyet sem vetve valamilyen kitalált játékot játszott, ami keresztezte a Cukorfölde lépegetős társasjátékot és a Cluedót. Hiába volt dögmeleg, a kisfiú most is túl volt öltözve kedvenc sárga gumicsizmájában, Tini Nindzsa Teknőcös pólójában és Darth Vader sisakjában.

Charlie dobott a kockával, húzott egy dupla piros színkártyát, és a kicsi mézeskalács figurával átlépett az egyik tábláról a másikra. Mina nem értette sem a játékot, sem a kitalált szabályokat, de az az érzése támadt, hogy a sárga mézeskalács figura követte el a büntényt a cukorszirup mocsárban a gyertyával.

– Hé, vödörfej, nem vagy éhes? – kérdezte, de pontosan tudta, hogy az öccse egyedül is kivehet magának bármit a hűtőből. De szeretett beszélni hozzá, gondoskodni róla.

Charlie megrázta műanyaggal borított fejét, és tovább méregette a tábláit. Aztán a másik oldalra gördült, és fogott egy másik bábút.

– Ahogy akarod. Felmegyek, ott hűvösebb van.

Charlie Mina felé fordult, és apró kezével integetett.

A lány feltápaszkodott, bement a szobájába, és lábujjhegyen átóvakodott a padlót borító ruhakupacokon a nyitott ablak felé. Átmászott a párkányon a tűzlétrára, és felment a tetőn a menedékebe. Egyáltalán nem volt hűvösebb, de legalább lengedezett a szél. Mina homlokán tovább gyöngyözött az izzadság, úgyhogy letörölte kék pólója ujjával. Letelepedett az egyik törött kerti székre, és végigmérte kertjét. Főleg műnövények voltak, de akadt néhány élő is, meg mindenféle dekoráció: rózsaszín flamingók, karácsonyi égők és két kerti törpe. Sir Nomert és Nomitát a tanév végén szedte össze.

Hónapok óta most először merészkedett fel ide, és meglepte, hogy a rózsabokor még virágzik. Kerülte a tetőt, amióta csak összetűzésbe került Teague-gel, és közölte a fiúval, hogy tudja kicsoda, és ha megölné, az véget vetne a családjá átkának. Teague egész nyáron zaklatta, tündérmesei küldetéseket dobált az útjába, de Mina olyasmit tett, amit sosem hitt volna magáról. Levegőnek nézte.

Úgy döntött, ő irányítja a helyzetet... úgy, hogy az égvilágon nem tesz semmit. Ahelyett, hogy minden hatalom Teague kezében lett volna, és Mina végigcsinálta volna a tündérmesei küldetéseket, szándékosan elkerülte őket. Viszonylag könnyen ment, ha tudta, mit keressen. Egy nap például a családja a bevásárlóközpontba készült,

és Mina érezte, hogy gyűlik körülötte az energia. Bizsergés futott fel a kezétől a karján, és a tarkóján felállt a szőr. Gyorsan felmérte a helyzetet, és észrevette a járdaszegélyen furcsa sorban álldogáló hollókat; mind a hetet.

Tudta, hogy ez újabb próba, de nem hagyta, hogy a családjá előtt összetűzésbe kényszerítsék, hanem hangosan elkiáltotta magát, hogy a szomszédos outletben jobb akciókat találnak. Visszaszálltak a kocsiba és indultak. Mina egymás után elhárította a fiú manipulációit. Az Aranyhajás kihívást úgy kerülte ki, hogy két hétig minden nap levágta a haját. Egy állatkerti kirándulás majdnem katasztrófához vezetett, amikor a medvék hirtelen beszélni kezdtek hozzá és közölték, milyen ínycsiklandozóan fest. Mina úgy döntött, a majomház szórakoztatóbb.

Telt-múlt a nyár, és kezdte élvezni a szabadságát, és hogy életében először ő irányít, csak kicsit magányos volt.

Nan elutazott a színjászó táborba, Brody pedig külföldön volt a szüleivel, vagyis Mina egyedül maradt. Persze ott volt Jared, de mivel Mina nem volt hajlandó megtámadni egyetlen tündérlényt sem, a fiú is élvezte a szabadságát. Időnként beugrott, furán nézett Minára, amikor kikerült egy nyilvánvaló küldetést, de sosem sarkallta cselekvésre. Úgy tűnt, borzasztóan megkönnyebbült Mina tétlenségétől. Ráadásul sokkal több időt töltött tünde barátjával, Eve-vel.

Mina küzdött a féltékenységgel, és villámgyorsan kitérítette magát belőle. Az ilyen gondolatokból általában

baj lett. Például a Történet felhasználta és táplálta a féltékenységét, hogy a Hófehérke mese Gonosz királynőjévé változtassa. Azóta Mina tanult, nőtt, és kordában tartotta az érzelmeit és az erejét.

De hetek teltek el, és Mina tudta, hogy a tündérvilágban másként érzékeli az időt, mint az embereknél, tehát bármelyik nap nyílhatott egy kapu, és egy egész sereg rá vadászó Kaszás jöhetett át. Vagy évekig zárva maradhat, ő pedig megöregszik. És aztán? Az átok még létezik és tovább száll a néma kisöccsére, vagy a saját gyerekeire.

Nem, nála véget kell érnie. Végül meg kell találnia a módját, hogy legyőzze a Történetet. De valahányszor kimondta ezeket a szavakat, emlékeztetnie kellett magát, hogy a Történet él és lélegzik. Vajon képes lenne-e megölni?

Lennie kell más válasznak, más módszernek. Meg kell állítania a tündéreket és be kell zárnia a világukba vezető kaput, és ha az nem megy, meg kell ölnie Teague-et. De mit szólna ehhez Jared? Mit tenne, ha Mina megölné a fivérét?

Zene szüremlett fel az utcában működő olasz étteremből, és Mina hangosan sóhajtott. Döntenie kell, méghozzá hamar. Az idő egyre fogyott, a nyár majdnem véget ért, és a zsigereiben érezte, hogy Teague hamarosan lecsap. De mikor?

Visszahanyatlott a nyugágyba, lehunyta a szemét, és azt kívánta, bár kapna egy jelet. Kiborította a páratartalom.

Imádkozott esőért, jégesőért, sőt hóiharért, mert minden pillanatban egyre jobban melege lett.

Talán be kellene mennie. A tetőn uralkodó forróság fura, égett gumyszerű szagot teremtett, és csípte az orrát. Felült és vadul körülnézett, beleszagolt a levegőbe, és a gőzt eregető szellőzőket nézte a tető túloldalán. Fekete füst szállingózott belőlük. Nem csak egyre melegebb lett. Az épület lángolt!

A párkányhoz sietett, és lenézett az utcára. Az Arany-palota kínai étterem fölött laktak, és odalent Wongék kiterelték a vendégeket az étteremből az utcára. Az emberek gyülekeztek és a levegőbe mutogattak... aztán Mina rájött, hogy őt bámulják a tetőn.

Anyá! A lány magában felsikoltott, aztán eszébe jutott, hogy az anyja dolgozik, aztán a következő gondolata Charlie volt.

– Ó, uram ég, segíts! – kiáltotta a semmibe, és a tűzlépcsőhöz szaladt, hogy lemásson. Miért nem hallotta a tűzjelzőt? Az épületben volt egy, mert gyakran bámulta a piros fényt a sötétben, ha nem tudott elaludni.

A hálószoobaablakán át fekete füst szállt az ég felé. Mina a gallérjánál fogva a szája és az orra elé húzta a pólóját, és bevetődött a szobájába.

– Charlie! – sikoltotta a nappali felé rohanva. Lángok futottak fel a falakon, és a mennyezetet nyaldosták. A kisfiú társasjátéka még ott hevert a földön, a Cukorfölde

tartozékai szétszóródtak mindenfelé. Mina könnyes szemmel kereste a kis alakot, hátha elbújt. Charlie szobája és az ágya üres volt. A szobában nem volt gardrób, mert maga egy gardrób volt. Mina gyorsan benézett az ágy alá. Semmi!

– Charlie, hol vagy? Csapj zajt, üss meg valamit, ha hallasz! – Most már sírt, és a szíve zakatolt félelmében. Átszaladt az anyja szobájába, és feljajdult, amikor rájött, hogy üres, ahogy az egész lakás az. Alig volt bútoruk, a kis lakásban nem akadt sok búvóhely.

Kérlek, jaj, kérlek, add, hogy Charlie kijutott! – fohászzkodott. Most már csak abban reménykedett, hogy a tűz első jelére a kisfiú kiszaladt az ajtón. Sűrűbb lett a füst, és Mina kénytelen volt a padlón mászni. Megpróbált kijutni a bejáraton, de amikor ajtót nyitott, tűz lepte el a lépcsőfeljárót. Becsapta az ajtót, és visszarohant a szobájába. Odáig még nem ért el a tűz, de már csak idő kérdése volt.

Remegő kezekkel mindenféle holmit ledobált az íróasztaláról, kereste a kulcsát. Hetekkel ezelőtt elzárta a Grimoire-t, és most már nem emlékezett, hova tette a kulcsot. A közelben hangos, fülsiketítő sikoly hallatszott, és összerezsent. Újabb sikoltás, most közelebről.

Ha Mina káromkodós típus lett volna, most ömlöttek volna a szájából a csúnya szavak, de helyette próbált egy tizenhat éveshez mértén józanul gondolkodni. De mivel elevenen megégéhetett, nem sikerült.

Feladta a kulcskeresést, és fogta a szobájában meglepetésszerű tündértámadások ellen tartott alumínium baseballütőt, és meglegette az asztalánál. A bútordarab nem volt túl strapabíró. Most, hogy belegondolt, talán nem ez volt a legjobb rejtkehely a Grimoire-nak, mert néhány ütés után a fiók alja meglazult. Felkapta az aprócska könyvet, és a tűzlépcső felé indult.

Általában a létrát felfelé ment használta a tetőre, de most ahhoz kellett, hogy lejusson. Beragadt. Próbálta rugdosni, ráugrani, de az csak úgy egy métert csusszant le. Ennyinek elégnek kell lennie. Megfordult és mászni kezdett lefelé, aztán valaki mintha a nevét kiáltotta volna.

– Charlie? – Felnézett, és esküdni mert volna rá, hogy valaki sétált odafent a tetőn. Egyre erősödött a hőség és köhögött a füsttől. Még ha tudta is, hogy teljességgel zárt, ellenőriznie kellett. Lehet, hogy elkerülte Charlie-t, aki kijutott a tetőre?

De valaki megint, szólongatta. Elindult felfelé a fokokon, amikor bekövetkezett az elképzelhetetlen. Az testsúlyától a létra végre megmozdult, és lecsúszott a sikátor felé. Mina elengedte a fokot és hátraesett. Különös déjà vu-je támadt, mintha repült volna. Nem is, zuhant. Próbált segítségért kiáltani, de a szavait elnyomta a levegő susogása. Esés közben az ég egyre távolodott. Átkarolta magát, aztán a világ elsötétült.

2. FEJEZET

Egy hang áttört Mina hasogató fejfájásán.

– Jól van, kisasszony?

– Az ö-öcsém! – Valami volt Mina száján, amitől nehezen koncentrált.

Szirénák visszhangoztak az épületek között, és a lány összerándult fájdalmában.

Egy fiatalember *Mentős* feliratú kabátban egy kis lámpával bevilágított a szemébe, és nem törődött azzal, hogy igyekszik levenni az oxigénmaszkot az arcáról.

– Kisasszony, tudja, hol van? Emlékszik, hogy hívják?

Mina körülnézett. Hordágyon feküdt néhány háztömbnyire az otthonától. Próbált a tekintetével fókuszálni, de mostanra besötétedett. A sárgán lobogó tűz megvilágította az éjszakai eget, és magára vonta a figyelmét. Az ott az otthona? Nagyon úgy festett.

– Ch-Charlie?

– Charlie-nak hívnak? – kérdezte a férfi.

– Nem. Hol az öcsém? Ott volt a lakásban, és nem találtam. – Kiabálva újabb tűzoltók rohantak el mellettük a lángoló épület felé.

– MINA! – Zaklatott nő furakodott át a rendőrségi szalagon, megkerülte a mentősöket, és a lányához szaladt. Sara Grime haja kiszabadult a kontyából, sírástól dagadt és kivörösödött szemmel ölelte magához Minát. – Istenem! Annyira örülök, hogy jól vagy! Nagyon aggódtam. Amikor Mei Wong felhívott, jöttem, amilyen hamar csak tudtam. – Ömlöttek belőle a szavak, közben ide-oda nyújtogatta a nyakát, hogy belásson a közelben álló többi mentőbe. – Mina? Hol van Charlie?

– Anya, én... nem tudom.

– Hogy érted, hogy nem tudod? Mina, hol az öcséd? Hogy hagyhattad bent?

Mina egyre jobban sírt.

– Ott volt a tűz előtt, aztán, amikor elkezdődött, visszamentem, de nem találtam.

Sara elengedte Mina karját, és kővé dermedve állt. Elsápadt és reszketett. Aztán sarkon fordult, és a lángoló épület felé rohant.

– ANYA! – sikoltotta Mina, és megpróbált lemászni a hordágyról.

Egy rendőr a sárga védőszalagnál elkapta Sara Grime-ot, és megakadályozta, hogy Charlie nevét kiabálva az épülethez jusson.

– Asszonyom, oda nem mehet be! Veszélyes!

– Bent van a fiam! – kiabálta Sara. – Nem tud beszélni. Lehet, hogy odabent ragadt, nem tud segítséget hívni, maguk pedig nem hallják. Érti? Nem tud beszélni, és odabent van!

A rendőr megértően csóválta a fejét.

– Az épület bármelyik pillanatban összeomolhat. A tűz túl nagy kárt okozott. Már késő.

– Ne, ne, ne! Odabent van! – vitatkozott Sara.

Aprócska ázsiai nő lépett elő a tömegből, és átkarolta Sara vállát.

– Cssss, Csss, Sara! Semmi baj – próbálta vigasztalni Mrs. Wong.

– Hol van, Mei? Hol a fiam? – Sara lerogyott a földre. Mrs. Wong letérdelt mellé, és suttogva ringatta. Könnyáztatta arccal nézték, ahogy az otthonuk és üzletük a lángok martaléka lesz.

Mina felkelt a hordágyról, és odasétált hozzájuk. Sara vádlón csillogó szemekkel nézett a lányára.

– Mi történt? Mit tettél?

– Nem csináltam semmit! Azt sem tudom, hogy keletkezett a tűz. Maga tudja? – fordult Mina Mrs. Wonghoz.

– Nem – rázta a fejét Mei Wong. – Gyorsan történt, megjelent a falakon, és ellepte a mennyezetet. Még sosem láttam ilyet. Alig volt idő kiküldeni a vendégeket, aztán puff! Annyi.

Mina zsibbadtan állt, az agya végigjátszotta a lehetőségeket. Az épület felé fordult. A tűzoltók egy betört ablakon át vizet fecskendeztek egykori nappalijukba. Mások a szomszédos házakat áztatták, hogy a lángok ne terjedjenek tovább. Egy rendőr odalépett Sarához és Mrs. Wonghoz, és kitöltötték a jegyzőkönyvet Charlie-ról. A férfi a fejét rázva közölte, hogy senki sem látott egy kisfiút kijönni az épületből. A tűzoltók Minán kívül nem találtak mást a sikátorban, de rákérdez a többi kocsinál. Elővette a rádióját, és közreadta a fiú személyleírását, hátha kimenekült a tűzből, és az utcákat rója.

Mina ügyet sem vetett rá, és a sárga védőszalag széléig sétált. Próbálta közelebbről szemügyre venni a tűz martalékává vált épületet. Charlie-nak ki kellett jutnia, a tűz keletkezése előtt. Egyszerűen így kellett lennie. Talán észrevette a tüzet, és elment segítséget kérni? De akkor miért nem próbálta őt figyelmeztetni, mielőtt elindult? Hagynia kellett volna valami jelet. Mindjárt felbukkan. Bármelyik pillanatban mosolyogva kiszaladhat a tömegből a hülye Star Wars-os sisakjában, és minden rendben lesz.

Mina az utcára gyűlt embereket méregette. Az öccse nevét szólongatva rohangált közöttük. Páran úgy néztek rá,

mint egy eszelősre, de valószínűleg kész roncsnak nézett ki. A lófarka félrecsúszott a nyakára, arca kormos volt, barna szemében eszelős aggodalom tükröződött. Igen, maga volt az örület mintaképe.

Az öccse nem válhatott egyszerűen kámforrá, ugye? Hús szellőt érzett a bőrén. Lehetetlen ilyen páratartalom és a tűz forrósága mellett, de mégis így volt, és ez figyelmeztette valamire. Ez nem véletlen.

Újra sziréna vijjogott az éjszakában, és Mina hitetlenkedve fordult a tűz felé. Korábban hallotta ezt a hangot a lakásban, és nem rendőrségi sziréna volt. Lehunyta a szemét, mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon, aztán lassan elindult a lángoló épület felé. Átbújta a biztonsági szalag alatt, és a sikátor felé tartott, ahol kevesebben jártak. Az egyik ablak betört, és még mindig füst gomolygott az éjsötétjébe, de belátott az első szintre, Wongék éttermének konyhájába.

Valami volt odabent. Nagy volt, ellepte a tűz, de mozgott, lebegett, vagy repült ide-oda. Alig látszott, mert élénk fehér és aranyszínű lángok nyaldosták. Minának folyamatosan pislognia kellett, hogy a lényre koncentráljon, mert most már biztos volt benne, hogy él.

Belefájdult a szeme, ahogy az arany lángot bámulta, de nem tudta elszakítani a tekintetét. Ott! Látott valamit... egy lángoló szárny hegyét. Vagy talán az agya játszadozott vele, de nem így érezte.

Sikoly hasított a levegőbe, és vakító fehér-arany lángok csaptak fel, ahogy a tető beomlott az épületbe. Mina biztonságos távolságba rohant, miközben füst, por és törmelék hullt alá az égből. A lángok rejtekében valami kilőtt az épületből, és beleveszett az éjben gomolygó fekete füstbe.

– Látták? – kiáltott fel Mina az égre mutatva, aztán megfordult, hogy más is látta-e a jelenést. A szomszédok és a katasztrófaturisták megriadtak, amikor beomlott a tető, de úgy tűnt, senki nem látta azt, amit ő.

A néma könnyek egyre folytak az arcán, ahogy nézte, hogy a tűz felfalja a családja életét. Műanyag ropogott a talpa alatt. Óvatosan felemelte a lábát egy félig-meddig olvadt tárgyról. Felvette, és kétségbeesetten összeszorult a szíve, amikor felismerte a piros mézeskalács figurát Charlie társasjátékából.

Még meleg volt, megperzselődött, és az alapja apró pácává olvadt. Mina a járdára rogyott, a műanyag darabra meredt, és meghasadt a szíve. Végre elmúlt a sokk, és már csak sírni tudott.

3. FEJEZET

A szűk körű temetésen csak Wongék, Charlie néhány tanára és a barátai vettek részt az utcából. A szertartást kicsi metodista templomban tartották, ahova a család néha eljárt. A média tragikus történetet faragott Charlie halálából és a tűzből. Táblák, virágok, gyertyák és plüssmacik gyűltek halomba Charlie emlékére, és a templom pad-sorai megteltek idegenekkel, akiket csak egy kisfiú korai halála hozott össze.

Mina zsibbadt volt. Az agya alig működött, és a legegyszerűbb feladatokat is nagy nehézségek árán végezte el, mint az evés és az öltözködés. Túl fájdalmas volt lélegezni, és amikor eszébe jutott, minden lélegzetvétel kész gyötrellem volt. Mindig Sara volt az erős... a férje temetésén, és most is, ahogy Mina kezét fogta a gyászbeszéd alatt. A lelkipásztor kedves dolgokat mondott az öccséről: milyen kisfiú volt, milyen lett volna, ha esélyt kap felnőni, és hogy most

az Úr karjaiban van. A pap szavai némi vigaszt jelentettek, de nem törölték el a Minát lassan felemésztő büntudatot. Gondatlanság. Egy riporter ezt a szót használta, amikor beszámolt a tűzről. Az idősebb testvér, aki vigyázott az öccsére, gondatlanul végezte a feladatát.

Mina a gyerekméretű koporsóra meredt, és a torkába gyűlt a büntudat és a szomorúság. Már sírt, amennyit tudott, többre nem volt képes, a könnyei felszáradtak, de a fájdalom maradt. Valaki, valószínűleg egy kórustag, csodás dalt énekelt a mennyről és az angyalokról, és Sara könnyekig meghatódott. A lelkipásztor imával fejezte be. Végül elérkezett a rettegett pillanat. A temetés. Sara és Mina Wongékkal haladt a halottas kocsi mögött a Szürke tó Temető felé.

Nem gyönyörű parcella volt elsőrangú helyen. Ami azt illeti közel volt az úthoz és a bejáráthoz, de csak erre tellett. Mina úgy érezte, az öccse jobbat érdemel, egy árnyékos helyet, esetleg kilátással, de végtére is Charlie nem volt a koporsóban. A holttestét sosem találták meg. A lángok túl gyorsan és nagy hévvel égtek. A tűzoltók szerint nem maradt semmi, csak Charlie egyik gumicsizmájának talpa, amit a kanapé alatt találtak. Akkor kellett szembenézniük az igazsággal: a kisfiú halálát lelte a tűzben.

Annak az éjszakának az emlékei mindig ott húzódtak a felszín alatt. Mint egy felforrni készülő teáskanna, Mina bármikor bezuhanhatott a gyötrelmek, fájdalom és gyász

örvényébe. Aznap éjjel végig fent voltak, és tehetetlenül nézték, ahogy minden holmijuk hamuvá lesz. Ugyanazon az éjszakán Wongékat bevitték a rendőrségre, ahol kitöltötték a papírokat és vallomást tettek a történekről, és hogy ki okozhatta a tüzet. Csúnya vádak hangzottak el biztosítási pénzért elkövetett gyújtogatásról, de Mina tudta, hogy a vádak nem állják meg a helyüket.

De így Sara és Mina egyedül maradt. Amint eloltották a tüzet, a mentőcsapat megkérdezte, hogy értesítsenek-e családtagot, hogy jöjjön értük, de ettől Sara Grime össze-
roppant.

– Nem! Nincs senkink. Nincs családuk – válaszolta.

A fiatalember elszomorodott.

– Akkor legalább hadd vigyem magukat egy menhelyre, asszonyom! Ott lezuhanyozhatnak, kapnak meleg ételt. Biztosan...

A fiatalembert kocsiajtó csapódása szakította félbe, és Sara meglepetten nézte a fehér Lexust. A főnöke, Terry szállt ki, és komoran sétált oda hozzá.

– Nos, Sara, tudom, hogy megpróbálsz majd nemet mondani, de a főnöködként közlöm, hogy nem lehet. Hazajöttök velem.

– Terry, ezt én nem... nem mondhatod komolyan.

Terry szív alakú arcát és kék szemét vékony keretes szemüveg fedte. Őszes haját szigorú kontyba fogta. Nem hordta a Happy Maids khaki nadrágból és pólóból álló

egyenruháját, mint Sara és a többi alkalmazott. Üzletaszonyos szürke szoknyát, fehér blúzt és blézert viselt. Rövid ujjai mindegyikén gyűrű csillogott, egyértelműen tükrözve a gazdagságát.

Felemelt kézzel csitította Sarát.

– Ne! Gondolj bele, Sarah! Mei Wongon kívül én vagyok az egyetlen barátod. Vagy hozzám jössz, vagy a menhelyre, és nem hagyom, hogy a barátnőm, aki most vesztette el egy családtagját, olyan helyen szálljon meg.

Sara döbbsen szóra nyitotta a száját, aztán becsukta, végül bólintott. Mina felé fordult, és a fehér autó felé biccentett. Nem volt semmijük, amit betehettek volna a csomagtartóba, kivéve pár takarót, amiket másoktól kaptak, és persze a Grimoire.

Terry Goodmother nagy, drága tömbház legfelső szintjén lakott. A lakásban minden fehér volt: a szőnyegek, a bútorok, a falak, még az öt pudli is, akiket mind rendkívüli drágakövek után neveztek el. Ott volt Jáde, Türk – a türkiz rövidítése –, Gyémánt, Gyöngy és Rubint.

Sara Terry egyetlen vendégszobájában aludt, Mina pedig a kanapén. Reggelente merev nyakkal ébredt, mert Türk és Rubint úgy döntött, hogy rajta alszanak. De az elmúlt pár nap lassan telt. Terry folyamatos csacsogása nem igazán rántotta ki őket a sokkos állapotból. Vadidegenek hoztak ruhákkal és háztartási eszközökkel teli dobozokkal a Grime család számára. Terry nagyszerűen viselkedett,

elrendezte az adományokat a nappaliban. Egyértelmű volt, hogy hamarosan új lakhelyet kell találniuk. Nem élhettek tovább Sara főnökének jólelkűségéből. De Terry fantasztikusan intézte a temetést.

Valaki megérintette Mina könyökét, és visszarángatta a jelenbe. A lány meglepetten pislogott, és a szerelme, Brody Carmichael feltűnő arcába nézett. A fiú lebarnult, a haja kiszőkült, bizonyítva, hogy a nyáron a Mediterrán térségben utazgatott. A szél csapdosta a haját az arca körül, de a fiú nem törődött az Anyatermészet gyötrelmeivel, és mélyen Mina szemébe nézett.

A lány szíve zakatolt, és kikapcsolt az agya. Nem számított rá, hogy egy osztálytársa is eljön a temetésre. Még Nan sem volt az államban, és nem ért volna ide időben. Hogy pont Brody jött el, összetörte a szívét. El sem akarta hinni. Bizonyította, milyen különleges és törődő fiú. És nagyon megnehezítette, hogy ne szeressen bele megint.

Mina szeme könnybe lábadt, és remegett az alsó ajka. Hülyét fog magából csinálni Brody előtt. A fiú továbbra is fogta a könyökét, és amikor észrevette gyülekező könnyeit, a szeme aggódva elkerekedett, és magához húzta.

Minát megdöbbentette a fiú aggodalma, és beleolvadt meleg ölelésébe. Brody karjai óvatosan ölelték, és a keze finoman fogta hátulról a fejét. Mina nem moccant, nem vett levegőt, imádkozott, hogy ez a pillanat örökké tartson, és próbálta emlékezetébe vésni. Annyira elvarázsolta a fiú

illata, ahogy a karjaiban tartja, hogy nem is hallotta, hogy suttogott neki valamit. Próbálta felemelni a fejét, hogy hallja, mit mond, de abban a pillanatban a fiú zavartan elengedte és hátralépett.

Mina csalódott volt, hogy ilyen gyorsan elengedte, és a földet bámulta. Még nem bírt Brody gyönyörű szemébe nézni. Tudta, mit látna: sajnálatot, nem szerelmet. A szíve sajgott a fiú után, de ezt valószínűleg nem viszonzná. *Ha előbb nem is, mostanra biztosan szerelmes Nanbe. Mármost ki ne lenne szerelmes belé? Gyönyörű, vicces és különc.* Mina remélte, hogy a nyár és a köztük lévő távolság elsöpri a srác iránti szerelmet, de most, hogy újra látta és a karjában tartotta, minden azonnal visszatért, mint egy hullám. Még nagyon is érdekelte Brody Carmichael, és minden porcikája a karjába akarta vetni magát, és arra kérni, hogy soha többé ne engedje el. De nem tette, észnél volt, a torkát köszörülte, és összeszedte a bátorságot, hogy a srác szemébe nézzon. Amit ott látott, az kétségbe vonta a döntését.

A fiú küszködött. Mina látta a benne dúló vihart, a harcot. Brody szeme könnyes volt, és idegesen nyelt. A keze ökölbe szorult az oldalánál, és az ujjpercei elfehéredtek. Gyorsan elfordult, és tehetetlenségében a hajába túrt. Mina túlságosan félt közeledni, ezért várt, míg visszafordul.

Amikor Brody végül megtette, bocsánatot kért.

– Sajnálom! Ezt nem kellett volna. – Gyötrődött. A tekintete bocsánatért esedezett.

Mina összezavarodott, aztán eszébe jutott, hogy a srác Nannel van. Akkor megértette: Brody attól félt, mit gondolna a barátnője.

– Semmi baj. Csak egy ölelés volt. Nem szólok róla Nannek.

Úgy tűnt, a szavai csak még nagyobb fájdalmat okoztak Brodynak, mert a fiú lehunyta a szemét, és a fejét rázta.

– Nem, nem az ölelésért kérek bocsánatot. Azt sose fogom megbánni. Azért, amit mondtam.

Mina szeme elkerekedett, és csendben korholta magát, amiért kikapcsolt, és nem hallotta a srácot, amikor megölelte. Mit suttogott neki Brody? Mit mondhatott, ami ennyire felzaklatja? Megkérheti, hogy ismételje meg, vagy az hülyén hangzana? Talán azt, hogy még érez valamit? Az agya felsorolt vagy száz dolgot, amit Brody bevallhatott. A rejtély annyira gyötörte, hogy össze szeretett volna kuco-rodni és meghalni.

– Ne kérj bocsánatot! Ugyanezt érzem – hazudta, és azonnal megbánta a szavait. Brody zavartan nézett rá, mint egy vadidegenre. *Remek!* – gondolta Mina. Már megint. Be kellene kapnia a lábát.

Brody hátralépett és feszengve nézett körül a temetőben. Valószínűleg most jött rá, mennyire nem illendő a beszélgetésük, tekintve, hol vannak, és gyors egerutat keresett. Mina megsajnálta, és úgy döntött, megszabadítja a kínjaitól.

– Szóval, gondolom, akkor találkozunk a suliban. – Nem a legmegfelelőbb pillanat, de megteszi.

Brody Minára nézett, és zavartan topogott.

– Aha, majd találkozunk. – Elfordult, hogy induljon, aztán megállt, mintha elfelejtett volna valamit. Gyűrött rózsát húzott elő az öltönyéből. Mina arca lángolt, amikor rájött, hogy valószínűleg ő nyomta össze, amikor a srác mellkasába rejtette az arcát.

Brody Charlie koporsójához lépett, és furán maga elé tartotta a rózsát, mintha nem tudná rávenni magát, hogy elengedje. Inkább megfordult, és Minának nyújtotta a virágot. Ez az egyetlen mozdulat újabb néma könnyeket fakasztott. Mina megesküdött volna rá, hogy nem tud többet sírni, de úgy tűnik Brody a veszte. Óvatosan elvette a szánalmasan összenyomott rózsát, és halkán felnevetett. Charlie hisztérikusan röhögne, ha látná a rózsza állapotát. Egyszer gyönyörű virág volt, és ellentétben a többivel, amiket Charlie koporsójára tettek, ennek még voltak tüskéi. Biztos Brody kertjéből van. Vagyis még különlegesebb.

– Köszönöm! – suttozta Mina.

Brody bólintott, aztán csendben lesétált a dombon a kocsijához.

Két férfi előrelépett, és leeresztették a koporsót. Mina kezében még ott volt Brody rózsája, és egy önző pillanatig örökké meg akarta tartani, mert a sráctól kapta. Az utolsó

pillanatban előresietett, hogy ledobja a rózsát a többi mellé, miközben a koporsó leért.

Páran megálltak beszélni Sarával, és részvétet nyilvánítni, de Mina akaratlanul is a koporsóra hajított rózsát nézte. Akármennyire is meg akarta tartani, lassan el kell szakadnia Brodytól.

De valami nem stimmelt. A többivel ellentétben ez a rózsza nem hevert mozdulatlanul. Ide-oda ingott, mintha erős, láthatatlan szél fújná. Hihetetlen módon újabb szellőkés után Brody rózsája kilövellt a sírból, és átrepült a fűvön. Mina bosszúsan a nyomába eredt, próbálta megállítani és felvenni, de az folytatta az útját egy árnyékos fűzfa ágai alá.

Mina megállt, széthúzta a szomorúfűz hosszú ágait, és a rózsza ott pihent Jared fekete bakancsánál. Várjunk... ő nem Jared, hanem Teague.

A srác felvette a rózsát, és az orrához emelte, hogy beszívja az illatát. A haja világosabb árnyalatú volt, mint Jaredé, és az ő szeme mélykék volt, a fivéréé lehengerlően szürke. Mindkettőjüknek hasonló, szögletes álla volt, és észveszejtően jól néztek ki, Teague megint feketében volt, és Mina majdnem viccelődött, hogy temetésre készül-e, de így volt, így a szavak kimondatlanul az ajkára fagytak.

Inkább dühösen meredt a srácre, kinyújtotta a kezét, szóltanul követelte vissza a rózsát.

Teague elkerekedett szemmel végigmérte, és közben végig vigyorgott, mint a fakutya.

- Csak azért jöttem, hogy tiszteletemet tegyem.
- Miféle tiszteletet? Te nem tisztelsz se engem, se a családomat. Különben a te fajtád sosem átkozott volna meg minket.
- Tévedsz... Bölcs dolog tisztelni az ellenséget.
- Hát, én nem tisztellek.
- Nem ártana, Mina. Látod, mi történik, ha elhanyagolod a kötelességed... ha nem törődsz velem? – Charlie sírjára mutatott, és a hangja fenyegető lett. – Nem szeretem, ha nem figyelnek rám, és most eggyel kevesebb dolog vonja el a figyelmedet, úgyhogy több időt szentelhetsz nekem.

Teague szavai megerősítették Mina legrosszabb félelmét. Biztosan a tettei vezettek ahhoz, hogy a fiú lecsapjon a családjára, és megölje az öccsét. Összeszorult a gyomra, epe gyűlt a torkába, és minden porcikája émelygett a szavak ébresztette bűntudattól. Ő tehet erről, tudta jól. De nem mutathatta ki, milyen gyenge, és milyen nagy hatással vannak rá a fiú szavai. Még valakit meg kell védenie: az anyját, és ez alkalommal nem lesz gondatlan.

- Nem látunk itt szívesen. Úgyhogy kérlek, távozz!
- Kikapta a rózsát Teague kezéből, és szúrást érzett a tenyerén. Összerándult a fájdalomtól, de nem volt hajlandó beismerni.

Teague a keze után nyúlt, és Mina hagyta, hogy kinyissa a tenyerét, és szemügyre vegye a sebet. Még forrongott, és

egész teste reszketett a dühtől. Teague előrehajolt, és ráfűjt az apró vágásra, mire begyógyult. Mina kitépte a kezét a fiú markából, és kettőt lépett hátra, majdnem elesett. Jobban uralkodnia kell magán. Szüksége van Jaredre.

– Hogy van a drága fivérem? – kérdezte a fiú, mintha olvasna a gondolataiban.

– Miért nem kérdezed meg te magad?

Teague tekintete elsötétült.

– Nem vagyunk épp beszélő viszonyban.

– Semmi köze ahhoz, hogy folyton meg akarsz ölni, ugye?

– Nos, kedves Mina, a kettőnk küzdelme jóval a születésed elé nyúlik vissza. De nem róhatod fel nekem, hogy teszem a dolgomat. Küldetéseket kellene az utadba küldenem, neked pedig meg kellene próbálnod megállítani. Ilyen egyszerű. Arról nem tehetek, ha közben adódnak veszteségek. Ettől olyan jók a történetek – vigyorgott. – Ettől népszerűek. Ettől leszek *én* erős. – Mostanra olyan közel ért a lányhoz, hogy az ujjával végigsimított az arcán. Mina összerezte és elhessegette.

– Látom, undorító vagy, mint mindig.

– Látom, visszatér a harci kedved. Tudod, Mina, az összes Grimm közül, akik az évek során meghaltak a tündéreim kezei között, veled szeretek a legjobban játszodozni. Vajon miért? – kérdezte, és mintha eltöprengett volna ezen.

– Talán mert rossz lánnyal kezdte.

– Nem hinném. Végre megtaláltam a tökéletes Grimmet. Szerintem te leszel a legnagyobb kihívás. Vagyis a veszted, a mese, ami végez veled, mindkettőnket híressé tesz.

Mina ajka remegett, de uralkodott magán, hogy ne mutasson félelmet. Állt és egyenesen Teague szemébe nézett.

– Ezer édes szó sem leplezheti a lecsapni készülő vipera sziszegését. Soha többé nem leszek óvatlan! És véget vetek ennek az átoknak... megteszek bármit... megölök bármit, ha kell.

Teague arca haragos lett, és a szája dühödt vonallá vékonyult.

– Akkor készülj fel, drága Mina, mert ezt a következő mesét nem kerülheted ki! Arról gondoskodtam. – Arrébb lépett. Mennydörgés rázta meg a földet, Mina megrettent, és meglepetten megfordult. A következő pillanatban szakadt az eső, percekben belül mindenki bőrig ázott. Mina visszafordult Teague felé, de a fiú már eltűnt.